

Patafyzické kolegium Teplice

PAKLO

Estetizace *nemocí*

**HOLKÍ,
JÁ JSEM
NEMOCNÁ!**

S nemocí do společnosti

Umělecký směr, který byl vyvržen z lůna patafyzického kolegia v Teplicích, reaguje na psychofyziologický, tedy zdravotní stav společnosti. Jeho krédem je postulat: Všechno je zachváčeno nevléčitelnou nemocí. Podle této diagnózy je choroba chronická a nevléčitelná. Nemoc zasahuje celou společnost bez výjimky a postihuje jak její centrální nervovou soustavu, tak i údy, které na ni navazují. V symbolickém těle není žádný orgán zdravý, všechno je zachváčeno metastázami a zdravotně ovlivňuje pacienta, který se dusí a svíjí v křeči. Ztráta koordinace a schopnosti vzájemných psychofyziologických vazeb prostřednictvím nervové soustavy je zřejmě důsledkem předsmrtného stavu, který společnost zachvátil. Díky tomuto chaosu dochází k anarchii a vnitřnímu rozvratu systému. Svaly se smršťují a natahují bez povelu, dochází k excesům a nekontrolovanému zmatku. Základním a hlavním problémem společnosti zůstává mozek, jenž zajišťuje řídicí a kontrolní činnost organismu (elity společnosti). Díky onemocnění nyní již ztratil schopnost regulativní a kontrolní činnosti. Jeho přirozeným projevem je nyní stále častější nekoordinované vysílání nesmyslných impulsů, které přispívají k celkové krizi (hypertrofický nárůst byrokracie, korupční prostředí, klientelismus, militarizace společnosti, nesmyslné projekty financované ze státních prostředků). Na tento kritický stav společnosti nelze nereagovat. Proto byla vytvořena platforma, která prostřednictvím umění zvýrazňuje význam ne-

— slovo od nás
moci na celkovém obrazu společnosti. Jsme přesvědčeni o tom, že jen díky pochopení tohoto fenoménu se jednotlivec může vyvarovat osobního zklamání z vývoje, který v něm vzbuzuje obavu z budoucnosti, nevíru v budoucnost a konečně stav skepse. Tak jako nikdo nemůže očekávat od nemocného člověka vrcholné fyzické a duševní výkony, ani rozkládající se nemocná společnost nemůže přinést pro budoucnost nic pozitivního. Vě-

domí tohoto stavu dodává duši jistotu a klid a umožní nahlížet na dění kolem nás z pohledu pacienta smířeného se svým osudem a zkoumajícího dění, jež se ho bezprostředně dotýká, se stoickým klidem. Nikdo z nás neví, zda jsme již dosáhli poločasu rozpadu, a jak daleko společnost pokročila ve svém imbrogliu. Podstatné zůstává, že jsme tento trend zaznamenali a že se mu napříště oddáme věnovat.

Lektor Zahlubovač

PROČ ZMIZEL TEPLICKÝ PIVOVAR?

Nařídili to hygienici. Ti totiž objevili, že ona nechvalně známá bakterie listeria, se kterou mají i někteří z patafyziků kruté zkušenosti, se rozšířila do českých potravin právě z Teplic. Když se v sedmdesátých letech minulého století v Teplicích přestalo vařit

pivo, začala se historická sklepení pivovaru využívat jako místo vhodné k dozrávání sýru Niva.

Zralý sýr pak byl odtud expedován do prodejen, ale stačila jedna zapomenutá vářka, a neštěstí bylo na světě. „Listerie se zde množily řady let,“ potvrdil PAKU okresní hygienik MUDr. Vít Hnilobný, „o zbytek se postarali bezdomovci. Ti část nalezených sýrů zkonsumovali a část prodali do obchodů, patřících převážně německým potravinářským řetězcům.“ Odtud už listeria putovala přes nákupní košíky přímo do českých rodin. Hrozilo dokonce, že její rozšíření dosáhne charakteru epidemie. „Když se nám podařilo najít zdroj nákazy,“ doplňuje MUDr. Hnilobný, „začali jsme okamžitě konat.“ A výsledek? Teplický pivovar byl srovnán se zemí a sklepy zasypány. Někteří

občané Teplic ovšem razantní postup hygieniků kritizují a tvrdí, že kvůli jejich přemrštěným požadavkům přišlo město o významnou kulturní památku. „Nelíbí se nám to,“ nechala se slyšet Marie Sejrářová, obyvatelka domu U vlastního krbu. „Z oken našeho bytu vidíme přímo na zasypaná sklepení, která připomínají černobylský sarkofág. Když si uvědomím, že tam dole dál bují kolonie listerií, nemůžu ani spát. Vždyť nejde o nic jiného, než o časovanou bombu!“

-SA-

CO VY NA TO, PANE FARÁŘ?

Hygienici zabodovali, o tom není pochyb. Ale jak je možné, že v tamních sklepeních úřadovali řadu let bezdomovci a to bez povšimnutí? Jak vidno, opět se nám ukázalo, jak je ta naše česká policie schopná! To, že je to instituce, která pouze odčerpává finance ze státního rozpočtu, je známo dlouho. Také, že je to stále stejně represivní složka, jaká byla do roku 1989 a že taková je do dnešní doby, víme také! Prostě organizace, do které když

přijdete oznámit, že se vám něco stalo, tak po vás v tom lepším případě vyskočí, co že je vůbec otravujete! V horším případě se nesažá ani učinit jakýs takýs krok k tomu, aby se něco vůbec vyšetřilo. Prostě vyšetřete si to sami a pak jim to na talíři předložte a to si o jejich platu a výhodách můžete nechat jenom zdát. Tvrzení, že nasazují za nás život při každodenním boji proti zločincům, je možno chápat jako pohádku máje.

*In quorum bona fide...
Padre Eugenio*

PAKO na billboardech

Reklamu na Soudal, která v současné době prostřednictvím billboardů zaplnila Teplíce a zřejmě i další města, musí PAKO co nejrozhodněji odmítnout. Jakkoli je Soudal zřejmě kvalitní lepidlo, žvýkačce se rozhodně nevyrovná. Paní J. Klepetková z Vojenského historického ústavu, které jsme reklamu ukázali, nevěřila svým vlastním očím. „Nejen že mě v reklamě při tahání šuplíku s archivní dokumentací obrátili, to je to nejmenší, ale proč by kdo u nás lepil zásuvky Soudalem? To opravdu nedává žádný smysl.“

Reklamní agentura zaměnila Soudal za žvýkačku, to je jisté. PAKO se ovšem stává vyhledávaným zdrojem informací pro reklamní agentury i média. Za přetisk naší fotografie samozřejmě nebudeme reklamní agenturu žalovat, ale rozhodně se nevzdáváme práva na nápravu. Zjednali jsme ji prostřednictvím skupiny teplických sprayerů, kteří na každý takový billboard napíší do rohu zřetelně PAKO, aby byl původ reportážní fotografie zřejmý.

-LZ-

U . R . N . A vyklepla urnu

Mimořádná akce specializované ozbrojené jednotky U.R.N.A se odehrála v nejméně prажské části, kde při sčítání volebních hlasů zjistila volební komise vážnou poruchu zámku volební urny. Za-

Volební urna před zásahem speciální jednotky.

tímco z Ústřední volební komise zaznívaly v pravidelných intervalech telefonické dotazy, jak je to s volebními hlasy v této městské části, nešťastný předseda volební komise si nevěděl rady s mimořádnou situací. Se zaseklým zámkem si neporadil ani místní zámečník, který nakonec navrhol použití autogenu. „Vysoký žár hořáku by však nepochybně poškodil, nebo zničil hlasy voličů,“ vysvětlil nám bývalý předseda volební komise, kterému se ještě dnes při

této vzpomínce orosilo čelo. „Proto jsme pomoc zámečníka zcela zavrhl.“ Jako konstruktivní se ukázal návrh zástupce KSČM povolát jednotku rychlého nasazení U.R.N.A. „Hoši přijeli opravdu během několika minut a svými speciálními pen-drekry vyklepli naši urnu tak, že se zakrátko otevřela a vydala svůj obsah,“ dodává předseda volební komise.

S nelidským zacházením s hlasy voličů však zásadně nesouhlasila skupina zastánců lidských práv, která je přesvědčena, že pod vlivem násilí jednotky U.R.N.A mohlo dojít v urně k ovlivnění již rozhodnutých hlasů. „Již v minulosti jsme měli možnost se přesvědčit, že totalitní metody vedou občany ke změně stanoviska,“ řekla našemu dopisovateli Zdena Placatá. Podle jejího názoru by nebylo divu, kdyby hlasování voličů bylo zásahem oddílu U.R.N.A nepřípustně ovlivněno. Proto tato skupina lidských práv zpochybňuje výsledky voleb. „Vlastně můžeme říci, že za občany v našem volebním okrsku rozhodla U.R.N.A,“ dodala Zdena Placatá.

-LZ-

U.R.N.A nastupuje do volební místnosti.

PEKLO PODLE BOYLEOVA ZÁKONA

Na Biskupském gymnáziu v Krupce neda-
leko Teplic podstoupili studenti posledního
ročníku v hodině fyziky zajímavý test. Je-
jich profesor jim položil následující zá-
kladní otázku:

Je peklo exotermické (uvolňuje teplo), nebo endotermické (absorbuje teplo)?

Většina studentů vysvětlila své domněnky
na základě Boyleova zákona, který nám říká,
že plyn se ochlazuje, když se roztahuje, a za-
hřívá se, když je stlačován. Pepíček Poust-
ka, syn nám již známého Horymíra Poustky
z Dubí, ale napsal toto:

Nejprve musíme vědět, jak se hmota pekla
mění v čase. Potřebujeme tedy vědět poměr,
ve kterém duše přicházejí do pekla, a poměr,
ve kterém z něj odcházejí. Myslím, že můžeme
předpokládat, že duše, která se dostane
do pekla, již nevyjde. Tudíž neodchází žádná
duše. Pro představu, kolik duší přichází do

pekla, se podívejme
na jednotlivá ná-
boženství v dneš-
ním světě. Většina
z nich tvrdí, že kdo
není příslušníkem
dané církve, přijde
do pekla. Od oka-
mžiku, kdy exis-
tuje více než jedno
náboženství a lidé
nepatří do více než
jedné církve, mů-

žeme předpokládat, že všechny duše přijdou
do pekla. Na základě poměru mezi natalitou
a mortalitou můžeme předpokládat, že počet
duší v pekle exponenciálně roste. Nyní se
podívejme na poměr změny objemu pekla,
protože podle Boyleova zákona pro udržení
stejnětlaku a teploty musí objem růst
úměrně k počtu přijatých duší. To nám dává
dvě možnosti:

1. Jestliže se objem pekla zvětšuje pomale-
ji než v poměru, v jakém přicházejí duše do
pekla, teplota a tlak pekla porostou, až peklo
vybuchne.
2. Jestliže peklo roste rychleji než v poměru
k přicházejícím duším, teplota a tlak budou
klesat, až peklo zmrzne.

Která z možností je tedy správná? Jestliže při-
jmeme postulát, který nastolila Hanka v sep-
timě, čili „**Dříve bude v pekle zima, než se
s tebou vyspím**“ a se zřetelem k tomu, že se
se mnou vyspala včera, musí být správná va-
rianta číslo 2. Peklo je tedy nepochybně exo-
termické a již zmrzlo. Závěr této teorie je, že
pokud peklo zmrzlo, nepřijímá další duše,
zaniklo a zůstalo pouze nebe, což je důkaz
boží existence, který vysvětluje, proč Hanka
včera v noci křičela „**Ach, můj Bože!**“

(Pepíček Poustka jako jediný dostal plných 10
bodů.)

-LZ-

převzato z bulvární přílohy Helemese
ilustrace: archiv

SYN ALFREDA JARRYHO NOSITELEM NOBELOVY CENY?

Pokud patříte k pravidelným čtenářům PAKA, pak si jistě vzpomenete na naši literárně-vědeckou studii nazvanou *Měl Alfred Jarry syna?*, kterou jsme otiskli v čísle 11. Badatelům z PKT se tehdy podařilo zjistit, že pravděpodobným synem zakladatele patafyziky nebyl nikdo jiný, než teplický rodák a dadaista Emil Fischer, známější pod svým pseudonymem Melchior Vischer. V uplynulých dnech však redakci PAKA navštívil jistý pan Jaromír Urban, soukromý badatel a inženýr chemie, který naši hypotézu ani nepotvrdil, ani nevyvrátil.

OD KŘIVULÍ K INDOLŮM

Podle Urbanovy teze je sice podíl Alfreda Jarryho na Emilově zrození více než pravděpodobný, ale z dochovaných materiálů zároveň vyplývá, že se syn příliš nepotatil. Ostatně, sám Fischer to přiznává ve svém vlastním životopise *Aus meinem Leben* (Springer, Berlin 1922).

Uvádí zde, že velice brzy opustil svou krátkou a ne příliš úspěšnou dráhu literáta, a díky svému šťastnému dětství prožitému mezi křivulemi v teplické apatyce překonal počáteční nechuť k le-

kárenské alchymii a vrhl se na studium chemie.¹⁾ Studoval na univerzitách v Bonnu a ve Strassburgu, kde složil doktorát, a kde také objevil slavný fenylylhydrazin, jenž se stal odrazovým můstkem k jeho skvělým studiím o struktuře sacharidů a syntéze indolových derivátů.

„Mezi indolovými deriváty se vyznačuje zvláště nepříjemným zápachem 3-methylindol, označovaný jako skatol,“ vysvětluje ing. Urban. „Traduje se, že při cestě na Korsiku měl Fischer ve svém zavazadle laboratorní kazajku tak načichlou skatolem, že celník dokonce odmítl prohlídku jeho zavazadla. Skatol a další páchnoucí chemikálie Fischerovi také dopomohly přesvědčit ministerskou komisi, že laboratoře, v nichž pracuje, nemohou kvůli neúčinné ventilaci již dále sloužit svým účelům a je tudíž nutné vybudovat laboratoře nové. Fischer se ovšem smál pod vousy, neboť těsně před příchodem komise nechal laboratorní prostory záměrně zamořit.“

Kromě výzkumu sacharidů a indolů se Fischer ještě věnoval studiu trifenylymethanových barviv, Waldenově obratu, purinům, aminokyselinám, peptidům a tříslovinám, vynalezl sedativum Veronal a měl lví podíl na výrobě 2-bromisovalerylmočoviny. Za objevy v oblasti sacharidů a purinů obdržel jako první organický chemik na světě Nobelovu cenu.

OD SYNTÉZY K PAKÁRNĚ

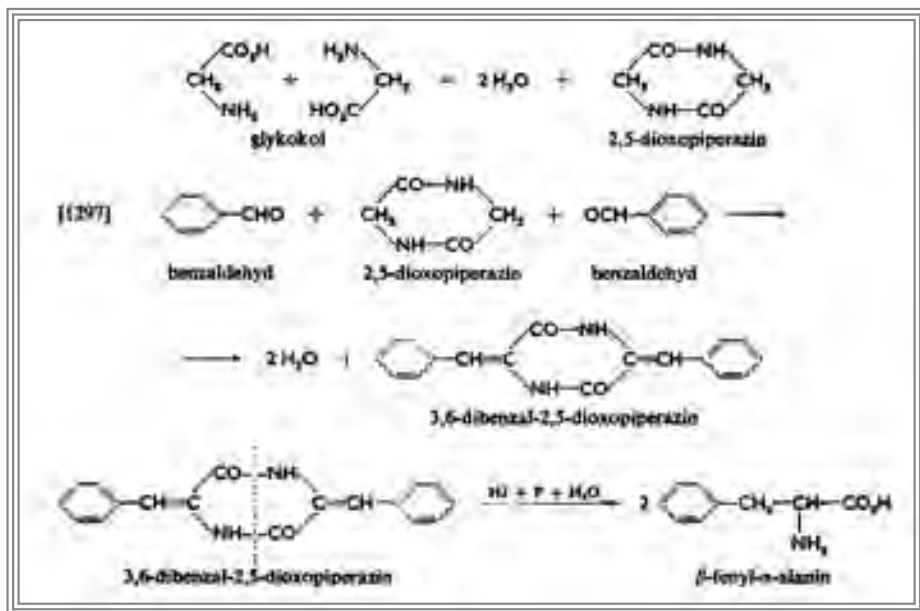
Není proto divu, že se jménem „Emil Fischer“ přišel do různě příjemného styku každý student chemie, zvláště pak ten, kdo absolvoval přednášky profesora R. Lukeše na pražské VŠCHT. Ten rád dával k lepšímu historiky z Fischerovy pedagogické praxe. Studenta, který pokazil experiment,

Fischer obvykle povzbuzoval výrokem, že chybami se člověk učí. Obzvláště mírný prý býval při zkoušení mediků. Když jednou student nereagoval na otázku, kterou zná organickou kyselinu, a na nápovědu, co používají hospodyně při přípravě salátů, dostal odpověď, že olej (namísto octa!), se Fischer dalšího zkoušení raději vzdal. Profesor Lukeš také často s oblibou citoval Fischerovu zásadu: „*Erst kommt der Student, dann wieder der Student, dann lange nichts, und dann erst der Privatdozent.*“²⁾

Lukešovo životní dílo *Organická chemie 1,2* (ČSAV, Praha 1957) je podle Jaromíra Urbana odkazy na Emila Fischera přímo zařazeno. „Tak se stalo, že jsem při zkoušce u Lukešova asistenta docenta Dědka dostal otázku na Fischerovu metodu syntézy aminokyselin,“ vzpomíná ing. Urban. „Jelikož jsem o této věci nevěděl skoro nic, zkusmo jsem čmáral na papír nějaké vzorce. *Ukažte mi to, děl po chvíli examinátor, no to je tedy pěkná pakárna!*“

-SA-

Fischerova metoda syntézy aminokyselin – vzorec:

1) Zde je nutno podrobit kritice literární historiky. Stal-li se z Emila Fischera nakonec významný organický chemik, pak se pod pseudonymem Melchior Vischer skrývá někdo úplně jiný.

2) Nejdřív student, potom zase student, pak dlouho nic, a teprve potom docent.

Vrstvy skryté v Ústí

(ke knize Jaroslava Balvína jr.: Skryté vrstvy. Rozhovory o kulturních a uměleckých aktivitách v Ústí nad Labem a na Ústecku od konce 70. let do roku 2006)

Poprvé mě dohonal v zimě 2003. Vytáhl z brašny knížku, k níž jsem cosi přičinil, a chtěl, abych se mu podepsal. Opili jsme ho tenkrát s kamarádem vínem, a když spadl pod stůl, podepsali jsme se mu na čelo. Podruhé jsme na sebe narazili, když připravoval Kalné vody. „Jarobal,“ představil se. Před tím nešlo uhnout. Znovu jsem ho potkal za rok. Změnil heslo: „Spodní vrstvy,“ vyhrknul. Zás jsem kývl. Mám totiž pro kalné vody i spodní vrstvy slabost – právě proto, že jsou „kalné“ a tak krásně „vespod“. Koho by taky bavilo přehrabovat se v nablýskaných cetkách někde navrch...

Tedy Jarobal: je sice trochu mladší, nerostou mu fousy – ale i tak se od něj dá leccos podstatného dozvědět. Místo surrealismu mi strká strukturalismus. Místo Freuda nabízí Foucaulta. Osobní investici rozmlouvá odstupem. Místo plamenů červeného vína chce hlavu čistou jak list papíru. Taky dovede, a to jsme u jádra věci, svázat kytici z patnácti kytek rozházených po celém kraji. Notabene po kraji, z něhož každý chtěl

anebo pořád chce aspoň na chvíli zdrhnout, protože si říká: Co tady? Vždyť – a teď si dovolím citovat, „v jiných městech srovnatelných s Ústím v počtu obyvatel je asi příjemnější život, víc sympatických kaváren, živější kultura, lidi tam fungují mnohem víc západoevropštěji. Kolikrát si říkám, proč by to nemohlo jít taky v Ústí? A pak mi dojde, proč to nejde, že je to poválečnou skladbou obyvatel a komunismem, který to tady – včetně nás – zplundroval víc než kdekoli jinde...“ (konec citace) Z toho jdou na člověka chmury, ale jen do té doby, než si Jarobal přinese svoji studentskou sadu zvětšovacích skel a tu „živou kulturu“ začne nadšeně hledat – ve sklepích, na skládkách, v mlze, která se snáší na město.

Tedy Jarobal: na jednu stranu člověk nových médií, fotografie, komiksu, internetu, na druhou stranu větší kopáč než já – soustředěný ve svých archeologických výzkumech na jedno jediné místo. I když co je to místo? Tisíce časových vrstev naskládáných na sebe. Věčnost může být i na milimetru čtverečním. Čím víc ho sleduji, tohle Jarobala, tím víc chápu, že to pochopil. Že smysl má vždycky jenom část, detail, že autentická může být jenom stránka z deníku, políčko v komiksu, jediná fotografie. Že klíče k dnešnímu světu leží na dně básníkovy aforismu: „Každý máme svoji mouchu před televizí.“

Radim Kopáč

VRSTVY ODKRYTÉ V SUDETECH

(k předpremiéře filmu *Vyžveklé bambule ACTA SUDETICA*, promítaného 7. 7. 2007 v teplickém Planetáriu)

Ani ty se neobešly bez Jarobala. Byl to totiž on, kdo přišel s nápadem zasoutěžit si na filmové přehlídce v Karlových Varech. Jakoby tušil, že křišťálový glóbus bude letos putovat na sever, ovšem neuvědomil si, že o něco víc na sever než Severní Čechy je ještě Island.

NA INDEXU

Letošní, v pořadí již 42. ročník Mezinárodního filmového festivalu skončil skandálně. Během závěrečných ceremonií vyšlo najevo, že se hlavní festivalové porotě podařilo vyrobit první zakázaný film od pádu totality. Jedná se o snímek *Acta Sudetica*, jehož promítání zastavila a odmítla jej pustit do další soutěže. „Bylo to na můj návrh,“ přiznal PAKU člen poroty, režisér David Ondříček. „Ten film měl údajně reprezentovat českou kinematografii, ale k tomu, aby se tak mohlo stát, postrádal cosi velmi podstatného: laskavý humor.“ Divák by se tak podle Ondříčka vůbec nedokázal zorientovat a „v tom kraji nikoho“ (míněny Sudety) by se úplně ztratil. Z festivalových kuloárů ale prosákly ještě jiné, mnohem závažnější informace. Ondříček se prý pouze ocitl ve vleku lobbistů, pohybujících se kolem českého filmového průmyslu, a tím, že odstranil ze soutěže *Acta Sudetica* otevřel tak zároveň cestu k nejvyššímu ocenění Jiřímu

Menzlovi a jeho filmu *Obsluhoval jsem anglického krále*. Nutno ovšem podotknout, že marně. Anglický král propadl na celé čáře. Možná i proto, že ani jedna z jeho postav neměla odvalu říct naplno to, co v onom „nelaskavém“ snímku vyslovil obyčejný německý vojáček Franzi, jinak také náruživý kuřák cigaret Hitlérek: „Kdyby vůdce šel víc na východ, řekli bychom si zen, bratře, a šli bychom dom. A že to takhle dopadlo, za to můžeš ty, ty a ty taky, Honzíku kotlíkáři.“

NA TAPETĚ

Dějiny magických míst, duchovní síly a rodových reinkarnací, dějiny násilí, devastace a mrzačení duší. Pět příběhů, kterými prolínají fiktivní životní osudy spisovatele Antala Staška a jeho uhranutí českým pohraničím na sklonku 30. let minulého století, odkrývá vrstvu po vrstvě sled historických událostí, jak šly za sebou a jaké důsledky měly pro život lidí v Sudetech: II. světovou válku, německo-sovětský pakt o neútočení, vyhnání Němců, padesátá léta a drogovou a sexuální revoluci let šedesátých. Příběhy mají své vypravěče, vypravěči své vzpomínky. Dost „na tělo“ je třeba ta, v níž se Antal Stašek vrací ke svému vysněnému příchodu do Sudet. Okamžitě je okraden, svlečen do naha a zbit dvěma Henleinovci. Nebo zase naopak ta, v níž se na mostě v Ústí nad Labem sejdou bojovní Češi a zaštitění rudým praporem svrhávají do Labe mladé německé intelektuály (jednoho z nich ztvárnil právě Jarobal). Nebo zase jiná, v níž se Franzi vrací domů, do Litvínova, a doma najde kromě ženy tajemného Araba, který mu je představen jako Mustafa. (Tady tvůrci filmu hodně předběhli dobu.) Anebo také ty, v nichž cikánská vědma nabízí kolemjdoucím mužům, estébáky nevyjímaje, hádání z ruky, a když některý nejeví zájem, volá za ním:

„A co mojí mindžu, pánko moj, mojí mindžu bys vidět nechtěl?“ A zvedne barevnou sukni, pod níž má silné černé tepláky. Pusté březové háje, položíčená Boží muka, zapomenuté mýty, ruiny příhraničních domů a trosky lidí. Monstrózní Koldům v Litvinově, dělnické pomníky, studenými kachličky obložené výslechové místnosti, politické procesy v přímém přenosu. Sovětský důstojník Šulajev, vedoucí skupinu diverzantů na pochod smrti, by s klidem mohl ozdobit svá ústa páchnoucí vodkou slušivou replikou: „Vyfuckoval jsem anglického krále!“

NA VÝSLUNÍ

Přestože byla *Acta Sudetica* ve Varech stopnuta, neznamenalo to všem festivalům konec. Jednu kopii opatřenou anglickými titulky si hned vzápětí objednali organizátoři *Sundance Film Festivalu* z amerického Utahu. Ten, jak známo, více než přeje nezávislé filmové tvorbě. Jeho zakladatel Robert Redford po shlédnutí snímku nešetřil superlativy. „Vaše země má zvláštní dar vždy mě něčím překvapit,“ uvedl v rozhovoru pro list *Helemese*. „Filmové ateliéry *Chewayled Pompon** si jednou zřejmě dobydou větší slávu než náš Hollywood. Myslí si, že můžete být na svou kulturu právem hrdí.“ A co se na filmu líbilo Robertovi nejvíce? „Velmi jsem si oblíbil bratry Prdeláče,“ prozradil PAKU. „Připomněli mi totiž mé dětství.“

-SA-

*anglicky *Vyžvejklá bambule* (R.R. neumí česky natolik dobře, aby byl schopen tento název vyslovit)

foto z filmu ACTA SUDETICA

Ivo Fencel

POHÁDKA O FRÝBOVI

Stál tam sám. Otevřel jsem dveře a on... tam čekal. Zasmušile, tesilově, ale před mým prahem. Pan Miloš Frýba. Jen zlehka přihladil ofinu. Slušel. Podal mi ruku, ale zhroutil se do křesla: „Takže i vy!“ A jeho tvář byla bledá a rozhořčeně nehledané. Došlo mi cosi a ztlumil jsem přehrávač. „Co Frýba říká pod křídly kormoránů, o tom se zdává k ránu i dětem z Pirea,“ linulo se z něj pokojem. To Hutnej Kondor se už desátý týden držel na špičce české hitparády.

„Promiňte! Omyl!“ špitl jsem. „Omyl? Ale vždyť je to hrozné!“ A zdrcený Frýba recitoval z těch sprostáckých textů: „Tam, kde se stýká, tam u Mělníka, hlas pana Frýby s Vltavou... Já ale přece nemohu za to, jak vypadám! Ani nejsem odpovědný za obsah někdejších relací! Denisi! Jako producenta Kondora vás snažně žádám o jediné. Učiňte konec brachiálnímu násilí na mně. Jináč na vás, na mou duši, podám trestní oznámení.“

„A já su Frýba z Po-lan-ky! A já si hledám galan-ky,“ znělo zatím z CD. „No! Vidíte! Jsem přítom ze Starých Hradů. Toto je nebetyčné klamání veřejnosti.“

„Klamání? Snad. Ale Frýbou!“ „Útoč Frýbou, vím!“ Ale vstoupily mu slzy do očí. „Což o to, že textař napsal Na Strahově pod Petřínem Frýba stojí, to ještě akceptuji, ale ta Venezuela? Skandál!“ Zasmušile vstal, ztlumil CD a hluboce posazeným barytonem žalobně zpíval: „Tam, kde je Caracas, muž jménem Frýba žil, prodával Ananas, a tak se uživil. Copak se neživil v Čechách?“

Znovu jsem zesílil CD. Znělo: „Frýbopolis, adié, a nech mne jít. A žádný pláč už nespraví Frýby boty toulavý...“ Vložil jsem bývalému hlasateli ČST ruku na rameno. „Ale živíte. Uznávám. Uznávám to, Frýbánu náš.“

„Copak děláš, vím. A děti jdou do školy, já ještě v posteli. Ale ten strach! Hle! Synové a dcery Miloše Frýby! Budou na ně ukazovat a hle, nej-

mladší z rodu Frýbů! Co jsem se nahlásil. Co seriálů. Dietlovin. A teď? Tohle. Zač?“

Už mě tím slaboštvím štvál. Což nemá žádné buňky k zužitkování své popularity? Ťukl jsem do peřináku a... Co dva tygři vyskočili Vondráček-Nepokorný, slavné duo mladě flexibilních umělců, chňapli Frýbu za uši a už byli všichni tři v kole: „A o nás dvou... Už Frýba psal!“ „Ničemníci!“ Zajíkl se. Ale CD prý: „Drž se, Frýbo, drž se bradel, ne-li-tuj všech pokusů, Hemalu pak přeskoč naděl, snad se nedá do kľusu!“

Třesk ničného rádia následoval. Frýba se nám coby zuřící býk vytrhl a drtil přijímač podpatkem legendární polobotky. Marně. A znělo: „Jakpak je dnes u vás doma? Jestlipak tam ještě Frýba jest?“ A zněl i Karel: „Kdepak ty Frýbo hnízdo máš? Skryš a zázemí? Ty ještě lécky málo znáš, málo, zdá se mi.“ A také: „Málokdo, málokdo, málokdo ví, že Frýbu, s nímž odešla RÁNA, už nedohoní.“

„S nímž odešla má RÁNA, slyšíte?“ bečel uražen. „A ne. Já-su- tady. Dál. Neměnný. Já, klidná síla!“ A tak jsme mu pustili i videoklip. A pan Frýba: „Proč mi ukazujete takovou hrůzu?“ Odmlčel se. „Nebo to snad má být paní Vondráčková? Proboha! Kdo jí to udělal?“

„Pusť mu to pěkně ještě jednou dokola!“ vyštěkl vtom Nepokorný. „Už! Už se polož!“ Přiblížil tvář k Frýbově a zkusil to po starém: „Hu! Agent Bláha je v Karlových Varech! Je to jasně špiónážní záležitost! Nevíš náhodou, kde bydlí?“

„Ale já jen ohlašoval.“ „Uváděl jsi majora Zemana?“ „Smilování!“ „Všechno za život majora Hradce, co? Na Kubu s tebou, darmožroute. Podlézal jsi režimu? Hu! Kápní božskou.“ Do čehož znělo: „Frýba je jako večernice plující frýbí oblohou. A frýboráku, plápolej, frýboráku, jásej, děvče mě se vrátilo...“ Ale tady? Strašlivá podívaná! A toho bohdá nebude, aby Miloš Frýba z boje utíkal! „Co vlastně chcete?“ „Uznání i dnes pro tebe, ty pako! Copak to nechápeš? Nebo snad máme vypustit krakena?“

Ale tu se Frýba vzepl jak rujný hřebec: „Před naší, za naší, Hemala ať nepráší, hej! A za Pepička Kemra!“ zahlásil vzápětí změnu rytmu: „A když máš na Kavčích orchestrion, nevadí, že to tam fičí! A štěstí nekoupíš za milión a Jakeš ať si v plotě klíč! A Rumcajsi, Rumcaji, je pěkný počasí...“ Zešílel!

Snad. Léta sedmdesátá se mu vrátila. V jaké formě? Co ozdravně frýbí vodopád. „A zpívejte, lidičky, Frýbovy písničky... A chůze mokrou kaluží Frýbu jenom otuží, i když má spoustu vad!“ „Ale kulový,“ povídám. „A Miloši! Ty vady nemáš.“ A vzal jsem ho okolo ramen řka: „Kdybys tak náhodou se někdy cítil sám, tou cestou Frýbovou, tou dej se rovnou k nám. Ju? A milion přátel máš ve frýbím údolí... Co bylo? Smaž! Smíš hlásit cokoli... A louky a stráně oseté Frýbou...“

A všichni tři jsme vzdali čest světu, nešlo jinak. VŽDYŤ CO BY TOMU JINAK ŘEKL PAN FRÝBA. „A tam, kde Frýba, domov můj!“

A on sám? Veliký? Zavzlykal - v katarzi - a počal se omlouvat. „Čo bolo, to bolo?“ „Do smrti dobrý, Miloši.“ A až pak se otočil a odcházel a vyšel do slunce na zápraží a bylo po dešti a klenula se duha. TAM, ZA TÍM FRÝBOU. Jenže, on už nebyl jen jeden!

Pomalu řekl: „Jsou nás miliony.“ Stál nehybně. Zářil. Dobral se pravdy. „Stamiliony Frýbů.“ Přejel si dlaní od brady a hrábil tvář vzhůru k čelu. Sloupne tím snad fantomasí masku? Nikoli. Zůstal frýbí.

Sličná sebeanalýza? Sebekritika určitě! Prohlédl díky našemu frýbingu? Asi. A není už hej, počkej. Svěsil tvář. Frýba, to už byl i stav mysli.“ A pak se k nám obrátil zády a sestupoval po schodech. Slunci vstříc. A louky a stráně poseté Frýby – a dívali jsme se. Za ním.

Byl konečně sám sebou. A dál i symbolem. Svižně seběhl pod schody a chvíli cvičil prosná. Dívali jsme se. Zvolna vyroloval nahoru nohavicí. „Bděte,“ utrousil. „Budte svorni!“

A my na to spontánně: „Frýbí je barva naše.“

„Neprozdáme nic, co víme.“

„Mlčenlivost frýbí nás.“

Vše. A ne, už se neotočil. Zlá pro nás chvílka. Odjížděl. Na kole. Jako Shane. „Toto že má být pouhý venkovan?“ zachraptěl dojatě Nepokorný.

„Drž hubu,“ odekl Vondráček. A to bylo také vše. Jak prosté. A teď už jen... Ach, teď už jen hledat Frýborádo. A borový zaváněl háj. „Frýbí Age“ nadcházel. A pár Frýbů stačí mít, co uměj za to vzít. A že se mi hlava točí? Za to může Frýba snad! Tak čum mu pod obočí - budeš verše psát! Jako on. Ale ne. My, my se ale spokojíme i s prózou.

koláž: U. Padovani

A vidím dál sám sebe. Stojím na zápraží. A Miloš? Už jen frýbí tečka v dáli - opírající se do pe-dálů. Horlivý a nikdy neporažen. Svůj. „Šťastný to muž!“

„Ach. Kéž by tak byl mým dědečkem.“

A koukejme. Už byl za benzinkou. Už v tom svém tesilovém obleku vybíral zákrutu, už se vrátil na výpadočku. „A pudu se mejt a pozhasínám...“ „S výpary aut a libým větříkem k nám dolehla i jeho poslední písnička. „Každý Frýba, jenž projel cílem, i v modrém i bílém i ten, co měl pád, každý stejný boj svádí a nechce se vzdát, my písničku mládí mu budete hrát.“

Ja. Budeme. A vyhrál jsi, Milošu... S Frýbou má svět naději.

(Uveřejněno bez doslovu Alexandra Hemaly)

ČEKÁNÍ NA PSEUDOMESIÁŠE

Kult televizního hlasatele Miloše Frýby má svůj počátek na konci 80. let minulého století. Z původní recese, založené na obdivu k neměnnému hlasateli s konstantní tváří a rezervovaným vystupováním, se stal sofistikovaný kvasináboženský systém s danými pravidly a symbolikou, s Milošem Frýbou jako Bohem na straně jedné a jeho Nepřítelem, Hemalou (odpudivý typ, rovněž hlasatel), původcem všeho zla, na straně druhé. Základním dogmatem frýboucky jsou Zprávy v 8:50 (a s nimi související kult tohoto čísla), které Frýba jednou zahlásí, ujmě se vlády nad světem a napravi všechny špatnosti. Posláním frýbovců je na Zprávy čekat (podle některých teorií se Frýba stáhl z obrazovky právě proto, aby oddělil skutečné frýbovce od těch, kteří k nim nepatří - např. Landiův skinheadský Orlík a LP Miloš Frýba for president).

Významnou součástí tohoto kultu jsou i písně, označované jako F.B.H. či Frýbí Age (vyslov: Frý-bí-ejč). Jedná se o známé melodie z oblasti rocku, punku, ale i popu a country s texty více či méně modifikovanými ve smyslu frýbovského světónázoru. Počet těchto songů se nyní odhaduje až na 200 a zpívají se především při nejdůležitějším frýbovském svátku roku, Frýbestru. Ten se koná vždy 25.ledna, na svátek Miloše, a představuje konec starého a začátek nového frýbího roku. Tato obdoba běžného „Silvestra“ má dvě „půlnoci“ - v 8:50 ráno a v 8:50 večer. Mezidobí, tzv. čas mimo čas, je určen k bouřlivému slavení. Tento svátek se kontinuálně slaví od r.1990 (s výjimkou pauzy v roce1992), většinou v restauraci Nádraží na dejkickém vlakovém nádraží. V posledních letech se ho účastní 100 – 150 frýbovců a jejich sympatizantů.

radAry v Šukačce

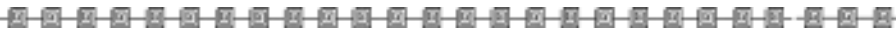
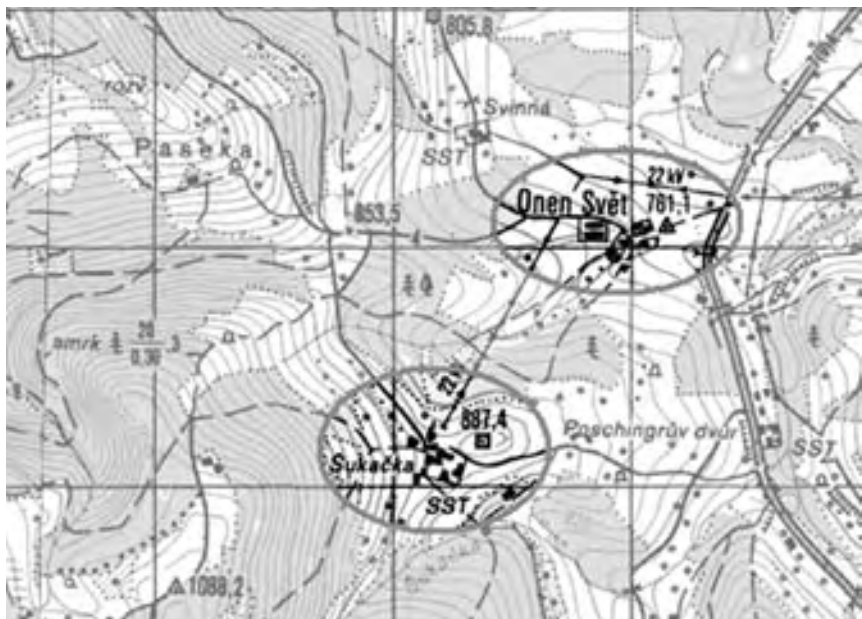
Mour de Zencle

„We are happy,“ odpověděl prezident George W. Bush při své červnové návštěvě v Praze na dotaz novináře listu Helemese, co říká podmínce české strany, že pokud má být v ČR umístěn americký radar, pak nikoliv v Brdech u obce Trokavec, jehož občané vyjádřili své odmítnutí v referendu, ale v obci Šukačka na Klatovsku.

ANO ZÁKLADNÁM

„Místní jsou jednomyslně pro,“ potvrdil starosta Šukačky Jan Vrzal. „V noci mají totiž na práci něco jiného, než reagovat na případný vzdušný poplach nesmyslným útekem do krytů. Věřím, že je radar nové generace ochrání ještě dřív, než to bude po-

třeba, a oni se tak budou moci dál bez obav věnovat svým radovánkám. A kdyby přeče jen něco selhalo, tak na Onen svět je ze Šukačky coby kamenem dohodil,“ dodává Vrzal se smíchem. Tento osvětlený šumavský rodák měl to štěstí, že se účastnil cesty českých politiků na Marshallovy ostrovy, kde si radarovou stanicí mohl tak říkajíc osahat. „Připomínala mi jakési obří řadro, které přímo volá po tom, abyste si ho přitiskli ke rtům a sáli,“ dělí se s nadšením o své první dojmy. „Mateřské mléko z něj sice neteče, ale elektromagnetické vlny jsou tak silné a tak vás rozvibrují, že orgasmus na sebe nenechá dlouho čekat.“ Když s těmito a podobnými argumenty předstoupil před své spoluobčany, brzy se mezi nimi nenašel téměř nikdo, kdo by byl proti. „Ušetříme,“ nechal se slyšet jeden z častých návštěvníků vyhlášeného šukačského Night Clubu Pesar, který se nepřeje být jmenován, „víagra leze moc do peněz.“ A není sám, kdo radaru ze stejného důvodu tleská. „Můžu to zavřít,“ ozývá se ovšem protihlas tamního lékárníka. „Nad vodou mě tu až doteď

SEXILS

Z tajného archívu Lektora Zahlubovače

držely jen stimulanty.“ Otevřeně proti je jen několik bývalých komunistů, ale z těch si ani starosta, ani ostatní obyvatelé obce hlavu nedělají. „Nemají nám do toho co mluvit,“ vysvětluje Vrzal, „k trvalému pobytu nejsou hlášení u nás, ale právě na Onom světě.“

NE POVĚRÁM

Přesto do toho šukačským mluví. Na prvomájovém mítinku se je snažili přesvědčit o tom, že dlouhodobé působení elektromagnetického záření, které z „ďablovky koule“ uniká, naopak způsobuje impotenci a frigiditu. „Není náhoda, že těmito neduhy trpí zejména Američané,“ hřímal z oranžové tribuny bývalý předák MO KSC, nyní neúspěšný kandidát na senátora za ČSSD

Jiří Nestál. „Hlavním důvodem, proč se snaží rozmístit radary mimo území USA, je neúnosně narůstající procento bezdětných manželství. Poslední statistiky uvádějí, že do roku 2050 by se mohl snížit počet obyvatel v USA na polovinu.“ Jiný bývalý komunista, nyní nezávislý, se zase zaštiťuje naším členstvím v NATO. „Pokud severoatlantická aliance začlení do své strategie snížení počtu obyvatel na území Evropské unie v důsledku neschopnosti plození dětí, pak bychom se umístění radaru v Šukačce nejspíš nebránili.“

Pozadu nezůstávají ani Zelení. „Ze studií světových odborníků jednoznačně vyplývá,“ prohlašuje předseda jejich oblastní organi-

zace Martin Lumpík, „že se v blízkosti radarů, narozdíl od lidí, nebyvale množí kůrovce. A to, že si Šumava další kůrovcovou kalamitou prostě nemůže dovolit, je pro nás otázka naprosto krucifiální.“

G. W. Bush

ZÁHADNÁ MUMIE Z ÍRÁNU

Mour de Zencle

Nedaleko města Shahdad v izolované pouštní oblasti íránské provincie Kerman byla nedávno objevena mumie dospělého člověka o velikosti pouhých 20-25 centimetrů. Přitom mnoho nescházelo a mumie se mohla ztratit. Íránským policistům se naštěstí podařilo zatknout dva pašeráky, kteří nález chtěli prodat za tři miliony dolarů – údajně na Seychelly.

Město trpaslíků

Tato minimumie byla nalezena při nelegálně prováděných vykopávkách v pozůstat-

cích historické pevnosti Gudiz. Archeologové z Íránského úřadu pro kulturní bohatství a turistiku soudí, že se jednalo o zakázanou mumifikaci, neboť v historii Íránu se dosud nikdy mumie nenašly. Vzhledem k tomu, že pouze Indiáni z peruánských And ovládali takovou techniku mumifikace, která dokázala výrazně zmenšit tělo zemřelého, přiklání se zároveň k jiné, tzv. trpasličí verzi. Jižně od Khorassanu nedaleko hranic s Afghánistánem leží totiž Makhoonik, jemuž

Íránci neřeknou jinak než „město trpaslíků“. Jeho obyvatelé zřídka kdy dorůstají výšky 150 cm.¹⁾ Antropologové ovšem nesouhlasí. Odmítají spojovat malý vzrůst s pozůstatkem „hominida“ 25cm vysokého a naopak tvrdí, že se skutečně jedná o mumifikaci, k níž mohlo velmi snadno dojít přirozenou cestou.

Suché embryo

Po zveřejnění informace o nálezu mumie na www.iranmania.com začali někteří návštěvníci internetových stránek upozorňovat na fakt, že podle přiložených obrázků neodpovídá rozměr nálezu odhadovanému věku dospělého člověka, ale že se jedná pravděpodobně o novorozence. Shodně tvrdili, že může jít o nedonošený plod, který mumifikoval přirozenou cestou, tedy vysušením, což je celkem běžný jev v místě naleziště - pouštní oblasti Íránu. Stáří mumie odhadovali až na 400 let.

Redakce PAKA šokována

Ve spolupráci s ÚOOZ se nám podařilo zjistit, že ani jedna z výše uvedených verzí se nezakládá na pravdě. Po té, co nám bylo umožněno prostudovat si podrobně celou Kubiceho zprávu, jsme dospěli k závěru, že se skutečně jednalo o zakázanou mumifikaci, při níž byla použita technika andských Indiánů a že tato mumifikace neproběhla v Íránu, ale v Čechách. Odtud byl už jen krok k tomu, abychom onen tajemný nález identifikovali, a věřte, že to byl i pro nás šok. Mumifikované ostatky totiž patří zmizelému Lambertu Krejčírovi,²⁾ po němž policie až dosud bezúspěšně pátrala.

1) Tuto informaci potvrdila redakci PAKA i společnost lidí malého vzrůstu Paleček, kterou založil mluvčí ministerstva zdravotnictví Mgr. Tomáš Cikrt.

2) Povolená pravděpodobnostní odchylka +/- 2%.

Štěkáči

V Paříži je stále větší poptávka po tzv. štěkáčích. Jedná se o lidi, kteří se naučili štěkat, a nyní tuto činnost provozují jako svou profesi. Kdo umí štěkat tak dobře, že ho nelze rozeznat od psa, vydělá si měsíčně slušné peníze. Tito štěkáci jsou totiž přidě-

lováni k berním úředníkům, jejichž úkolem je vypátrat, ve kterém domě či bytě mají psa, z něhož není odváděna psí daň. Tento daňový únik se nejlépe zjistí právě štěkáním. Nezdaněný pes se ozve a jeho majitel se pokutě nevyhne.

-LZ-

Pryč s Big Brotherem!

Australský premiér John Howard prý volá po zrušení tamějšího Big Brothera. Touto reality show se musela zaobírat policie, když v domě Velkého Bratra došlo před několika dny k sexuálnímu útoku. Jeden ze soutěžících totiž držel jednu z dívek ve vile, zatímco druhý jí třel svůj rozkrok o obličej. Nakonec nebyly uděleny žádné tresty, ale oba soutěžící byli z vily okamžitě vyhozeni. Venku na oba muže čekalo vřelé přivítání ženského publika. Všechny ženy si přály, aby s nimi oba muži dělali to, co před televizními kamerami s dívkou. V Austrálii je vysílána již šestá série této reality show. „Tady máme skvělou šanci samoregulace a možnost stáhnutí tohoto stupidního pořadu z našich obrazovek,“ řekl Howard. Televizní kanál Network Ten,

který show vysílá, ovšem program rozhodně stáhnout neplánuje. Žádný záběr živých scén, které vedly k přenosu událostí před vilou po vyhození dvou soutěžících, se na televizní obrazovky nedostal. Soukromou kasetu s detailními záběry však na vlastní žádost obdržel John Howard.

-LZ-

Česko hledá SUPERSTAR

Ivo Medek Kopaninský

Náš staříčkový paparazi, (Papá Razi) jest tak věkovitý, že ve své dokumentaci dává přednost xylografii před fotografií. Tomu se podařilo v jeho archivu objevit rytinu, všeteckým způsobem odhalující počáteční zákulisní machinace v nedávné populární televizní soutěži. Je na ní pravděpodobně zobrazený baskytarista kapely Umělá hmota O.H. Tento byl omylem, snad pro stejný monogram, jaký má jeden z protagonistů akce, vybrán, aby pod přísným nestranným dohledem dozorců rady vylosoval odpověď na závěrečnou klíčovou otázku první kola soutěže. Jak je z dokumentů patrné, losování bylo nutné mnohokrát opakovat, než bylo

tímto náhodným demokratickým způsobem dosaženo požadovaného výsledku. Svědčí o tom četné odhozené papírky s losovanými jmény před losujícími. Celá akce byla samozřejmě přísně utajena a neméně samozřejmě se utajení nepodařilo zachovat. Byla proto narušena vpádem lobbujících fanynek, které se podařilo ozbrojenému dozoru zadržet až teprve u vstupních dveří do sálu, ve kterém se losování konalo. Nebožáčky se pokoušely svojí srdceryvnou přítomností ovlivnit odpověď na tajnou losovanou otázku, jejíž znění má naše redakce k dispozici, a která zní: **Je krásnější Ondřej Hejma než Gábina Osvaldová?**

Odhalená KONTRAŠPIONÁŽ

komíny Goetheho institutu (viz obr. 1). Byt je veden na jméno Diva Polesná, která ale, jak jsme zjistili, se v něm nezdržuje a údajně přebývá v Anktarktidě, či v Jižní Americe. Proto náš Papá Razi pronikl do tohoto služebního prostoru v převleku za nadšeného propagátora tureckého

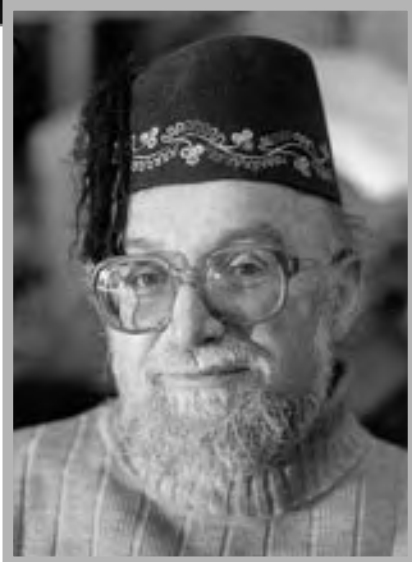

obr. 1

V dnešní přetechnizované době je v elektronické technologii těžké zamezit úniku informací včetně tajných zpráv. To si uvědomil náš odvěký sousední nepřítel, jehož jedna informační centrála klasicky maskovaná jako kulturní institut se navrátila k historickému předávání zpráv kouřovými signály. Tato činnost však byla okamžitě odhalena našimi bezpečnostními orgány.

Podezření zavdala skutečnost, že v tzv. „kulturním středisku“ není naprosto možné získat jakoukoli informaci o kulturním dění v mateřské zemi. Naše bezpečnostní složky proto zřídily konspirační byt, který vzápětí odhalila naše redakce. Papá Razi v něm zdokumentoval aparatury střežící

hospodářství (obr.2), kterým ve skutečnosti opravdu je, takže je prakticky nemožné jej odhalit.

obr.2

foto: autor sám

* BULVÁR *
* BULVÁR *
* BULVÁR *
* BULVÁR *
* BULVÁR *

Dušan Kukal

TROJSKOK

Má žena Stanislava si při ranním milování opět zívla. Bylo to už počtvrté v měsíci. Poslední měsíc jsme se milovali pětkrát. Napadlo mě, co se tak asi děje v mozku ženy, která zívá, ale její vagína funguje zcela nadprůměrně. Třeba je chyba ve mně. Jak to ale zjistit? K experimentu, jenž mně měl dát odpověď jsem si vybral sekretářku Míšu. Kozatou Míšu, jak jsme jí důvěrně přezdívali. Nabídl jsem jí procházku v hlavním městě, kde jsem po rodičích zdědil garsoniériu a v redakci okresních novin, kde jsem pracoval jako kulturní redaktor a i doma nahlásil služební cestu na Slovensko. Míša nadšeně souhlasila a dokonce mi nabídla, že by se výletu mohla zúčastnit i její kamarádka Tereza a já řekl ne! Ne, že bych si neuměl představit sex se dvěma dívkami ve věku naší dcery, ale tady šlo o vědecký experiment. Toužil jsem prozkoumat mozek a nikoli dvě mladé a voňavé dívčí pánve. Stanovil jsem den, hodinu a místo odkud vyjedeme.

Před tímto experimentem jsem měl sex se třemi ženami. Má krásná zívající žena byla čtvrtá v mém životě. První byla studentka husitské bohoslovecké fakulty, která mě vyděsila tím, že byla

splachovací. Její vagína fungovala tak, že na prostěradle vždy zbyla metrová mokrá skvrna. Protože dívka byla věřící, tak se za svou sexuální úchytku velice styděla a chodila se modlit k Bohu. Ten však s její píčou nic neudělal a vysokoškolačka, která chtěla být vyučena na farářku, po sobě zanechala po každé kopulaci loužičku. Druhou mou ženou, které jsem se fyzicky dotýkal byla psychopátka, která pracovala jako zásobovačka drogerií. Každý sex toužila prožít tak intenzivně, že když jsem jí to dělal, pustila si v troubě svítíplyn a strčila tam hlavu. Při orgasmu zároveň umírala a já byl nucen volat lékařskou záchranou službu. Třetí do počtu byla studentka tělocviku, konkrétně gymnastiky. Vyžadovala sex pouze ve stoje a zezadu. Když jsem jí tam svého pindoura disponoval, prohlásila se v pase a hlavu dala mezi svá chodidla a vzrušovalo jí, že se dívá na mé kulky.

Kozatou Míšu jsem vzal do luxusní pražské restaurace La Bodequita a objednal mojito. Barmani v hlavním městě se neobtěžovali, tak jako v mém okresním městě, měřit hektolitry bílého kubánského rumu do čárkou odměřených odlivek a lili to do sklenic plných máty z metrové výšky rovnou z lahví. Když už jsem si myslel, že Míše navrhu, aby u mě přespala a započnu práci na experimentu, zazvonil mně mobil. Volala nevlastní dcera Lada. Kozatá Míša nebyla hloupá a pochopila, proč jí do Prahy zvu a se vším se jí svěřila. Lada tušila, že by náš vztah s mamkou, jak jí říkala, mohl utrpět citovou ránu a rozhodla se můj experiment rozvrátit. Právě jsme platili, když dorazila. Na kozatou Míšu se podívala jako na spodek od kastrolu

a mně řekla, že je ráda s námi. Tím dala jasně najevo, že bude hrát roli kazimrdky. Já jsem zesmutněl a kozatá Míša řekla, že toho má zítra v práci více než dost a že jde na vlak. Osaměli jsme v tichém mlčení, které podbarvovala hudba z ostrova Fidela Castra i když jeho portrét v restauraci chyběl. Nahradily ho busty Che Guevary a spisovatele Hemingwaye, který na ostrově žil a ve stoje psal své romány a novely. Myslel jsem, že se nejspíš jako on zastřelím, na služební cestu do Bratislavy se přece nedá jezdit každý měsíc.

Šli jsme mlčky městem a nad námi se vznášel veliký otazník. Najednou mi někdo skočil do náruče. Byl to významný právník, který zastupoval ještě významnějšího umělce, jimž vytvářel autorské smlouvy. Řekl, že je mu paděsát a že nás zve na oslavu svých narozenin do F – klubu na Smíchově. Byli tam všichni. Tedy všichni, kdo v Praze něco znamenají. Na parketu tancoval s dívčínami kolem patnácti let Karel Gott, na pódiu hrála kapela Tři sestry a Lou Fanánek Hagen do mikrofonu vykřikoval své hospodské odrhovačky, které tohle seskupení proslavily. Dali jsme se s Ladou do tance. A pak přišel na podium doktor práv Petr Pražený a představil svou kapelu Doktor P. P. a kluci spustili takovou bigbítovou pařbu, že jsme si všichni připadali jako v ráji a dvojice se na parketu osahávaly a líbaly, každý se s každým znal a jen já znal pouze právníka na pódiu, se kterým jsem kdysi dělal rozhovor. Jeden z našich prvních hokejistů, který se uchytil v americko kanadské NHL zajel své mladičké tanečnicki pod sukni a prozkoumával její škvírku.

Všichni jsme na to koukali a Lada se ke mně přitiskla a já ucítil její pevná ňadra dvacetileté panny. Nevím, co mě to napadlo, ale pevně jsem jí sevřel zadeček. Vlepila mi v té atmosféře pusku na tvář a brala to jako legraci. Mne se však po vypitém alkoholu zduřil pindour tak, že jestli nebyla z mramoru, musela to cítit. Mé prsty se začaly elektrizovat a já ji zatonoužil políbit na ústa. Naše jazyky se setkaly a v té kouzelné spojitosti alkoholu, cigaret a hříchu to chutnalo tak, že by za to pan Dior vydal milion a udělal z toho parfém pro ty, kteří si chtějí užívat.

Cestu do mé garsoniéry si nepamatuji. Taxi bylo rychlé a my seděli na zadním sedadle a dotýkali se rameny. Když jsme osaměli nad rozestlanou postelí, poprosil jsem Ladu, jestli bych jí mohl lízat, že to snad ani není nevěra. Nic neřekla a já ji začal svlékat. Sál jsem její panenský pel a cítil, že mi dodává energii a sílu jako v dětství mateřské mléko. Vzrušil jsem se tak, že bych svým pindourem mohl krájet sklo. Posadil jsem se na její hrudníček a několika pohyby rukou se udělal. Vystříkal jsem své sperma na její obličej a zavřel oči. Hlavou se mi honilo jestli ten můj flusanec perverzně slízne, rozkošnický si ho rozmaže po obličejí nebo si ho ve své nezkušenosti utře do polštáře. Když se pocit slasti vytratil, otevřel jsem oči. Lada si na plnou hubu zívla. Bylo půl čtvrté ráno a ona byla dcera své matky.

Za svítání jsem se vzbudil a ona už vedle mě nebyla. Na kulatém zrcadle jsem našel otisk jejich rtů. Cítil jsem se provinile vůči své ženě Stáně a zároveň jako nevinný laborant, který chce udělat experiment a ne se vyspat s kde kým.

Když už jsem měl volný den, sedl jsem do auta a jel do města bižuterie navštívit maminku své ženy, která už třetím rokem žila sama v rodinné vilce. Ve svých šestašedesáti letech byla ještě pořád elegantní, vzala si kostýmek a z mé návštěvy měla očividně radost. Probrali jsme děti z mého prvního manželství i dceru její milované dcery a mé ženy. Trochu jsem při hovoru o Ladě koktal, ale obsluha i jídlo v restauraci, kam jsme rádi chodili, bylo znamenité, a já přišel na nápad dokončit svůj plán. Můj strýc bydlel ve světoznámých lázních a namlouval si tam pacientky. Už jako chlapci mi kladl na srdce, že jestli chci ženskou dostat do postele, musím jí objednat dvě sladké a jednu ostrou, že pak hned bude hrát na fujaru. Nikdy jsem se ho nezeptal, co tím míní, ale po několika letech manželství jsem to asi tušil. Tak si babička dala dvě griotky a přes velké protesty i vodku. Domů jsme se vraceli ne jako obvykle zavěšení v podpaží, ale drželi jsme se za ruce. Svlékla mě hned v předsíni úplně omámená erotickými řečmi, které jsem vedl a celého mého pindoura, který nebyl ani velký, ani malý, tak akorát, si strčila do úst. Musela ho mít až v krku a já tím byl tak překvapen, že jsem do jejích úst vystříkl gejzír svého já. Polkla to a pak řekla, jako každá žena s dobrým vychováním, že se jde osprchovat. Lehl jsem si na manželskou postel a vzpomínal na svou ženu, která se těší, co jí dovezu ze služební cesty. Babička se vrátila, aniž bych to postřehl. Vzala mé mužství do rukou a začala se sním mazlit. Vzrušilo mě to a babička si na mě sedla zezadu a já sledoval tu velkou, celulitidou poskvrněnou zadnici a přemýšlel, jak jí mám

naznačit, že už budu. Teprve po chvíli mi došlo, že už je babička dávno po přechodu a že jí můžu klidně naštěkat do boudy, vykropit hrobku, nechat kocoura v troubě, jak tomu říkávali chlapi v hospodě. Když mě opustila druhá láva semene, babička mi začala lízat prsty u nohou a pak si mě obrátila a jazykem vnikla do mé řiť. Tak to jsem ještě nezažil! Jak byla na kolenou a nad prostěradlem se kolíbaly její stařecké prsy, udělal jsem půlobrat a svého pindoura jí vrazil do prdele. Vykřikla tak, že na nás někdo od sousedů začal klepat koštětem. Naplnil jsem jí tlusté střevo pár kapkami, které můj šourek ještě vyprodukoval, a svalil se absolutně vyčerpaný do peřin.

Ráno mě probudil zpěv ptáků v parku před domem. Chvíli jsem nechápal, kde jsem, ale pak jsem zaslechl jemné chrápání. Otočil jsem se a uviděl babičku, vlastně tchyni. Ležela s otevřenými ústy a na nočním stolku byly její zuby ve sklenici s vodou.

Otevřel jsem okno a musel se nadechnout. Nad protějším domem vyšlo slunce a jeho paprsky mě oslepily. Rozevřel jsem ruce a slastně si zív.

Své ženě Stanislavě jsem v samoobsluze koupil spišskou borovičku a těšil se na každé ráno, které s ní prožiji.

Dušan Kukul *1954

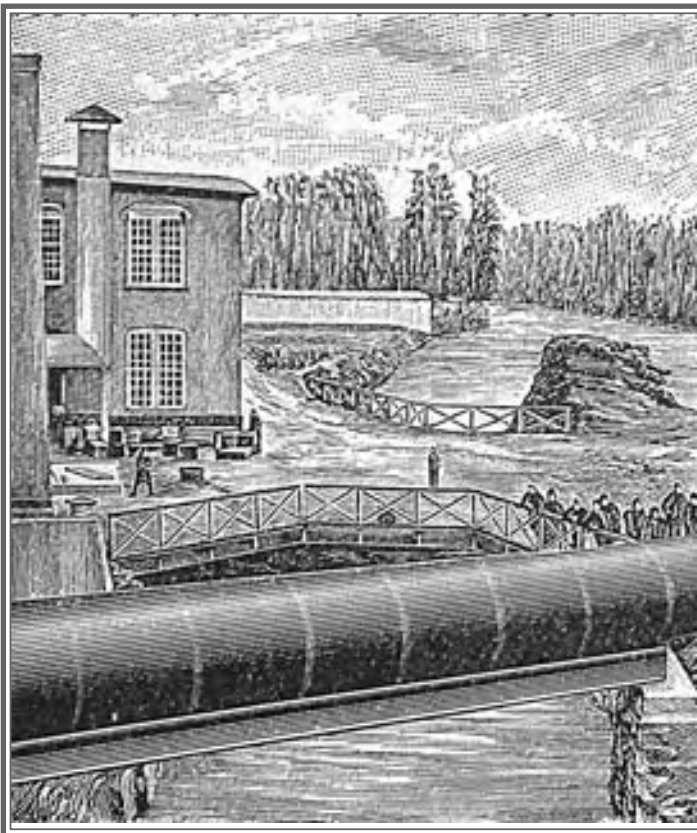
POETRY MACHINE

V době Alfréda Jarryho již bylo jasné, že lidská práce patří do rukou strojů. Pásová výroba a automatizace se stala tématem číslo jedna na počátku 20. století a na konci téhož století jsme začali strojům odevzdávat do péče i naše mentální úkony. Ano, i poezii! Marně

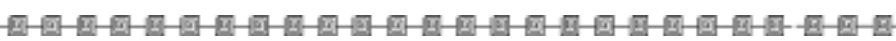
tedy pláčou básníci, že nejsou vyslyšeni, neboť se i od nich očekává, aby urychleně vystřízlivěli z pocitu božství, nechali své představy mediálními institucím a v případě nějakého problému se odebrali k psychologovi. Namítá se, že přece i za tou neobyčejnější telenovelou stojí člověčí nápad, tvořivé úsilí, múza. Takovým tazatelům je však potřeba poopravit pojetí stroje, pojetí, jehož kořeny sahají až do 19. století. Žijí v archaické představě, že lidé se můžou strojům bránit tím, že je rozbijí. Naše století však vidí otázku ve zcela jiném světle. Co se stroji, jejichž součástí jsme my samotní? Vždyť hlavním tématem moderních technologií je organizace lidské práce. Musíme strojům sloužit, aby nám pomáhaly. Úspěch dnes zakládá

tzvaná práce s lidskými zdroji, které propletené s technologickými protézami (např. mobily nebo automobily) prudce akcelerují úspěch v tržním prostředí. To se samozřejmě týká i literárních aktivit, knižního, ale ještě více mediálního prů-

myslu. Není však třeba obsáhle ilustrovat tuto situaci příklady, stačí, když zmíníme jednoaktovku Jarryho současníka Pierra Henri Camiho. V ní jsou zajatí spisovatelé upoutáni v kádi s inkoustem. Inkoust trvale přitéká čůrkem, takže pokud spisovatel nebude psát dostatečně rychle, utopí se. To je samozřejmě motivuje k psaní tlustospisů, kterými obratem jejich věznitelé zaplavují trh. Geniálně jednoduché, že. Podobnost s naší zkušeností není náhodná. Na počátku

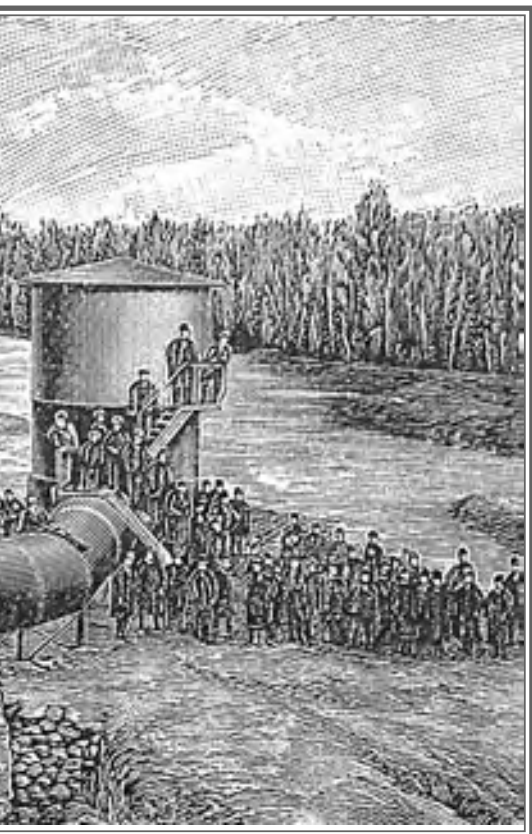

roku 2005 jsme se rozhodli pro laboratorní experiment namodelovat literární stroj, který by využil sítě mobilních operátorů a motivoval jednotlivé spisovatele (nadále uzly - *angl. nodes*) k posílání SMS s jednoduchým dvojverším. Nazvali jsme vzniklou

Vzrůstá poesie

literární formu „redukovaným sonetem“. Ten má vlastní vnitřní pravidla, pevně svazující mentální pochody uzlů. Ukázalo se, že tvořivá snaha splnit nároky formy mnohdy zcela eliminovala pocit finanční zátěže, takže vbrzku některé uzly přestaly korespondovat, neboť jim došel kredit. Jako výhoda literárního stroje se zároveň projevila nezávislost na odpadnutí dílčích uzlů, neboť vždy existoval dostatek aktivních uzlů, takže výpadek takřka neohrozil jeho plynulý

chod. Jedním z výsledků experimentu bylo zjištění, že není třeba týrat jednotlivé aktéry stroje po vzoru Camiho hry, u nichž naopak zabral jistý druh závislosti a to i přes to, že svůj tvořivý potenciál vkládali do anonymizujícího prostředí. Při koncipování stroje

jsme předpokládali, že jednou z hlavních motivací literární práce a zároveň brzdou stroje, bude uspokojení osobních ambicí. Ukázalo se, že tomu tak není, a tudíž jako jedním z vedlejších efektů experimentu je zjištění, že uzly a potažmo člověk samotný, má sklon ztotožnit se s idejemi a principy, i když jsou zhoubné či nesmyslné. Stejně tak nám experiment odpověděl na otázku, zda se lze psaním uživit. Odpověď zní ano, avšak výhradně uvnitř podobného literárního stroje. Příkladem budiž průmysl telenovel. Dalším zjištěním, a to velmi pozitivním, je naprostá nezávislost stroje na čtenářích. Přesto, že nikdo z uzlů neměl dopředu žádný příslib vydání, jak jsme diskutovali výše v otázce osobních ambicí, přesto se všichni svorně rozhodli korumpovat čtenáře obsceností. Tento fakt se stal zároveň důkazem, že ke každému literárnímu stroji nutně patří setření hranic mezi individuálním a kolektivním. Otázka vztahu autora a čtenáře, tato noční měra literární teorie, prakticky přestala existovat. Nejenže se stali uzly i potencionální čtenáři, ale i každý uzel posílal SMS nezávisle na tom, zda čtenáři, či autorovi. Nakonec se díky sugestivnímu obsahu stali všichni autory ať čtenáři, či nikoli. Tím se podařilo zároveň vyřešit palčivý problém spisovatelské obce, která stále častěji volá po výchově vlastního publika. Pro literární stroj mají tyto otázky stěží svojí váhu, neboť experiment vychází z konceptu dělení společnosti na platiče a neplatiče, a tudíž je vnímání literárního textu čtenářem stejně jako mobilním operátorem zcela vedlejší. Z téhož důvodu jsme se rozhodli uvést výsledky práce stroje (*viz následující strana*) v intencích současné doby jako dílčí zprávu výzkumného projektu. Moderní společnost je totiž jen hra.

Cryspeen Starkocz,
koordinátor projektu

Já mám holku z Hrobu,
přeběh jsem tím dobu.

Já mám holku z Belfastu,
nevydrží bez chlastu.

Já mám holku z Rigy,
je tak trochu frigy.

Já mám holku z Teheránu,
jednou jí dal Pehe ránu.

Já mám holku z Dubrovnika,
dobře se mi do ní vniká.

Já mám holku z Jokohamy,
jela s Yoko na Bahamy.

Já mám holku z Dortmundu,
ta má jako dort kundu.

Já mám holku z Elby,
i Napoleon šel by.

Já mám holku z Guatemaly,
spousta gringů za ní pálí.

Já mám holku z Masaryčky,
na těle má divný flíčky.

Já mám holku z Alžiru,
je mi přímo na míru.

Já mám holku z Londýna,
je nordická blondýna.

Já mám holku z Palerma,
s mafií prý malér má.

Já mám holku z Temešváru,
ustrík jsem z ní do taláru.

Já mám holku z Davle,
to tě sere, Havle!

Já mám holku z Bělehradu,
trocha slizu, trocha smradu.

Já mám holku z Vancouveru,
s pasákem se venku rvu.

Já mám holku z Nepálu,
už bylo dost análu.

Já mám holku z Mosambiku,
nic jsem nechyt, měl jsem kliku.

Já mám holku z Porta
a sere ji porta.

Já mám holku z Komárna,
kozy jako komár má.

Já mám holku z Tripolisu,
má tripla na klitorisu.

Já mám holku z Příkladovic,
ještě jsem s ní neměl nic.

Já mám holku z Rotterdamu,
fotr z ní chtěl mítí dámu.

Já mám holku z Macochy,
Punkvou brázdí epochy.

Já mám holku z Greenwiche,
tancuje tam u tyče.

Já mám holku z Opárna,
na rtu velký opar má.

Já mám holku z Ithaky.
Ty taky?

Já mám holku z Malacek,
napích jsem ji na klacek.

Letím k holce z Bombaje,
na palubě bomba je... *(da capo al fine)*

Mnoháček

Zgublačenko

Vlastním jménem Pavel Hlušička, básník, prozaik, hudebník, žije v Litoměřicích. Vydal sbírky **Věnováno Unkosance**, **Vyprávění člověka kuffnerského**, **Hlubší pohled na život**, **Kuffnerské nářečí**, **Tři léta ústavním činitelem a přesto nikdy nebyl politikem**. Ve spolupráci se skladatelem a hudebníkem Miroslavem Ročkem natočil dva kompaktní disky svých zhudebněných básní **Jak vidí svět autista aneb Život v Autistánu**, **Ve jménu reality pohřbít své sny! aneb „je to v Prčicích!“**. Třetí CD **Modrá naděje** se panu Zgublačenkovi podařilo vydat za podpory manželů Škachových, dárcovského fondu Hennlich, měst Litoměřice, Lovosice a Roudnice nad Labem a Camphillu České Kopisty v nákladu 500 kusů. Tvrdí o sobě, že není a nikdy nebyl vědomým patafyzikem.¹⁾

foto: Mour de Zencle

Vuřty s poesií

1) Názor autora nemusí být totožný s názorem redakce.

KUFFNERSKÉ NÁŘEČÍ

Vznik „kuffnerského nářečí“ se váže k jedenácti různě dlouhým pobytům básníka v Kuffnerově sanatoriu v Horních Běřkovicích, kde potkal několik lidí s polskými jmény. Když pak začal vymýšlet různá „kuffnerská“ slova a ná-zvy, inspiroval se právě polštinou.

KUFFNERSKÉ VĚTY S ČESKÝM PŘEKLADEM

Rejaroféro córopéro tešéropéro?
Proč prší, frajere?

Dzyže, zitruw že k nam přijezdženča do
gaspódy muzykace? Ó, éto krasýwo napíwo.
Cože, zítra že k nám přijedou do hospody
muzikanti? To je dobrá příležitost pít pivo.

Ja znemusíma ničého zbatsy.
Nemusím se ničeho bát.

Paně mistr, ja pobříčnu wólno na nedielu,
daté mi go?
Masozřejmě, že Wam gó dam.
Pane mistr, potřebuji v neděli volno,
dáte mi ho?
Samozřejmě, že Vám ho dám.

Paně zpsychijátr, nám welice železi na našem
ňomlárním synowi. Prasíme wás, prepust-
te ho z té waší zpsychitráličné blběčebny.
Pane psychiatr, nám welice záleží na na-
šem normálním synovi. Prosíme wás, pro-
pusťte ho z té waší psychiatrické léčebny.

Sčelefonty obchodonty
zdali májo bananonty.
Zavolám do zeleniny, zda mají banány.

KUFFNERSKÉ JAZYKOLAMY

Pakaždnošci wilyžazdnošci
mozkozdnnošci mrtwikošci.

Hatýwo pasiwo katýwo napíwo.

Zberhauspejšn Tárohéres.

Troupš a troupš a troupš troupšnc.

Ókorjjes, cóto šeséno?
Elišaukes ómažípe ikurejšn
ve Zberhauspejšnu na Kytlowce.

Ósozbéza Zábólázo Zéblumon-
tes Šimšolimnest. Ončeriwáko
milažeta onkéso, mamutyke
oléwo. Samarangatyče onkéro.
Cušekita milančake kriwančake.

Sišpinci Zlibinči is pišty zdylinči.
Cešiko šilo kenyšiko le šiki-
reno ekirokišiki šinak.

Dejmijéčka pokojéčka
hošowjéčka konowjéčka
košťáček a smetáček.

Sáراك sótl háras otésl hás, im šárás imesác.

Míwen šíwen mátrkš sátrkš
mísum šísum lítus bítus.

Zwexorbejšn spreyzbejšn spózyuejšn.

JAZYKOLAMSKÁ BÁSEŇ

Scényšča a zžyscényšča,
ščeščónach a zneščeščónach.
Zwezdnesces a znewzdnesces,
es uj pánes jačezdnesces.

Ščánušča a zžysčánušča,
zlywnešča a zžylywnešča.
Sčezdnesces a sačezdnesces,
es un táles račezbesces.

**PROCVIČOVAČKA
PRO POKROČILÉ**

Súžnjemka z Batky,
ta dělá zmatky.
Plórentka Pastuší,
nic zlého netuší.
Klučofka Sunční
má mozek funkční.
Arpazdofka z Djútsitu,
ta je plná sjúcitú.

Pašík

Uruščéla čanýpíwo
ušejzmike žádný píwo.
Mytwlasewski orkančíka,
statowjéčci na Pašíka.
Mamešiko lukatywe,
statešike mukatywe.
Stredžwartóka šumašike,
ukatywá kemašike.

Setižmak

Katór byček setižmak
wobjedowski už ti šmak.
Ekwidáko kola kemu,
jstechowski makišlak.

Lówa

Ukitáwo molakeru,
onkéroče Lówa.
Šumidáke wilateru,
sami kačelówa.

Mléwa

Kawarowski byla semu,
onkáwitu Mléwa.
Divíš ty se proti čemu,
onkérowa Dléwa.

Lebužnikow

Sarpozniček Lebužnikow,
ten je z rodu labužnikow.
Má rád maso z vepřowjanki,
pečou mu ho blbowjanki.

Kuffnerská píseň

Azpjasta Zdowašča Zdunču.
Cy še probéruť dzo žiwótnych
realites tes tes,
realites.

Parabezi

Parabezi Hitnikowka,
parabezi Hitnikowka.
Parabezi, parabezi
parabezi Hitnikowka.

Nebojte

Jowišonko Halimante
estepojzu naliwante.
Siribojte selenojte,
bírefojzu se nebojte.

BYNDECISMUS

*(rozhovor Eduarda Vacka
s Přemyslem Vackem)*

Kdo je autorem divadelní hry Gorys Pendel - kdy a jak hra vznikla?

Je plodem spolupráce Boba Randýska, duchovního otce byndecismu a prekiontrie, a mé maličkosti. Gorys Pendel jsme napsali v první polovině osmdesátých let. Vrátili jsme se právě z našich pozdních výkonů základních vojenských služeb, kde jsme si vyzkoušeli i korespondenční tvorbu mezi dvěma posádkami pozemních vojsk - takto vznikla například naše vícežánrová poetická freska Orintoblenfmartendaxální mnutí jionických žláz u Cavia porcellus Cutleri a Erinaceus Europaeus (drobných hlodavců a hmyzožravců). Po návratu jsme počítali s pokračováním spolupráce v podobném duchu, když Bob přinesl úvodní scénu Gorys Pendel. V té době už jsme měli za sebou první „veřejná“ byndecistická předčítání

básní a možnost provést divadelní hru byla lákavá. Na začátku jsme sice netušili, o čem to bude, ale nakonec se nám snad podařilo vtisknout dílu silný příběh, závažné sdělení a kosmický přesah. Vždyť vykrádání zoologických zahrad se v dnešním postmoderně zmateném světě řadí k tématům společensky nejzávažnějším a nejpalcivějším.

Byli jste při jejím vzniku ovlivněni divadelní hrou A. Jarryho Král Ubu?

Krále Ubu jsem v té době už znal a jeho spřízněnost s duchem byndecismu vnímal, nikdo z nás však necítil potřebu včleňovat se do nějakého literárního kontextu. Tvořili jsme uzavřenou skupinu a dělali si věci pro radost. Jejich nekompatibilita s jakoukoliv tištěnou literaturou oné doby, i tou šířenou strojopisy a cyklostyly, byla zřejmá. Případ Krále Ubu a jeho proslulé premiéry se mi zdál nepochopitelný a úžasný. Že něco takového je možné, navíc téměř před sto lety! Dodávalo mi to naději, že pokud vydržíme, naše psaní by se mohlo dostat na úroveň, za níž bychom se nemuseli stydět, i při zachování naší absurdní byndecistické poetiky, a časem snad mohli pomýšlet na nějakou opravdu veřejnou prezentaci.

Jak byste přiblížil čtenářům PAKA pojem byndecistická poetika?

Nepřiblížil. Mnohokrát jsme se pokoušeli byndecismus definovat nebo jen popsat, ale nedokážeme to. Opravdu nejsme literární badatelé. Máme rádi vršení absurdity, vymýšlíme příběhy podivných postav, které se

ti tu všci jsme. To nutnost důstojně a řádně jej opěvat přivedla náš hlouček k prvním organizovaným literárním projevům. Z jeho iniciačního díla se nám však dochovaly jen kusé výpisky. Věčná škoda... Takže jsme s Bobem zůstali jen dva. Vlastně tři – výlety do byndecistické poetiky čas od času pořádá i Petr Albl, který je ale především autor sci – fi povídek a románů.

Jde o vyzrálou vnitřní filosofii, nebo spíše o oblast, již se laškovně přezdívá kulturní vyrážka?

O filosofii zde nelze hovořit, ale byndecismus změnil vnímání světa těch, kteří při něm zůstávají. Schopnost vydojit z běžných situací ty nejnemyslnější variace, nastraženost na komický rub věcí, možnost ventilovat tyto pocity ve společnosti lidí, kteří myslí stejným směrem... Ale co o tom budu patafyzikům vyprávět. Pokud se jedná o vyrážku, je velmi utkvělá a odolává veškerým známým mastičkám.

dostávají do šílených situací, ostatně naše poezie i jiné tvůrčí projevy jsou vždy epické. Jednou nám z toho vyjde road movie, jednou sociální balada, jindy porno... Bavíme se a chceme pobavit. Řešení je navštívit některé z našich předčítání nebo hru Gorys Pendel. Reakce publika se velmi liší a my stejně rádi rozesmějeme jako nasereme.

Jaký okruh osob se podílí na tvorbě, která představuje toto kulturní prostředí?

Dokážu – li si vzpomenout na všechny, kdo se od počátků podstatněji podíleli na byndecistickém tvůrčím kvasu, dojdou k číslu kolem deseti. Počítám v to i nuselského solitérního génia Vencu Štekla Dalyho, který nás silně ovlivnil, a Celestýna Vládce světa, díky jehož neskonalé dobrotě a shovívavos-

Sledujete tuto linii s vytrvalostí sobě vlastní, nebo spíše nahodile podle vnitřního rozpoložení?

Naše psací aktivita není poslední dobou vysoká. Zato marašigosondistický, tedy akční proud byndecismu bují. Před lety jsme založili Svaz českých komínářů, který se pomalu stává, tak trochu proti naší vůli, masovým hnutím. Máme už přes pět set členů a základna roste geometrickou řadou. Loni jsme se herecky i scénáristicky podíleli na vzniku fiktivního dokumentu Coming soon o zoofilii v Čechách. Roste zájem o naše literární performance. I proto jsem přesvědčen, že naše tvůrčí pauza se chýlí ke konci. Každá činnost je dlouhodobě podmíněna zájmem, odezvou a po této stránce si poslední dobou nestěžujeme. Řekl bych tedy, že linii sledu-

zaplnit asi šest večerů, za něž bychom se nemuseli ukrutně stydět.

Pracujete na dalších projektech, nebo se k nim chystáte?

Mrzí mě, že kolega Bob Randýsek na své sepisování rezignoval. Snad s tím půjde ještě něco dělat. Pokusím se ho v budoucnu rozpochybovat. Stálo by to za námahu. Já dnes reaguji hlavně na zakázky. Někdo přijde a chce napsat oslavnou báseň nebo melod-

ram, tak to udělám. Je to ještě byndecismus? Asi ne, ale jak jsem řekl před chvílí, nekončíme. Život je krátký a chybí mi to, navíc začínám mít při předčítání trapný pocit, že se opakujeme a nic nového z nás nevypadne.

Máte zájem o to, aby se vaše hry, poezie či další texty dostaly do širšího povědomí, nebo jsou určeny spíše pro úzký specializovaný okruh zájemců?

Nikdy jsme se při vědomí nezařaditelnosti a nepřilíh vysoké literární kvality našeho psaní nesnažili o širší publicitu. Máme svůj kruh příznivců a posluchačů, ale pokud se

nám podaří přepracovat starší věci do přijatelné podoby nebo zplodit nové, při jejichž čtení by nám neběhal mráz trapnosti po zádech, nebráníme se rozšíření tohoto kruhu. Je nám ale jasné, že kruh to bude vždycky.

Jste ochotni svoji hru předvést vybranému publiku i mimo Prahu?

Jistě! Rádi dojedeme kamkoliv. Nějaké nabídky už byly, ale v poslední chvíli z nich sešlo. Nejpikantnější přišla před pár lety od Českého centra v Drážďanech, kde jistě nevěděli, o jaký druh literatury se jedná; doporučil nás tam tehdy jeden náš kolega. Oni Němci mají autorská předčítání v oblíbeně a chtěli Gorys Pendel, tak jsme se dost těšili, jak to do Sasíků naperem, ale obligátně akci zrušili nějakých čtrnáct dnů dopředu. A tak nedošlo k oplodnění německé kultury byndecismem a Goethe se jistě doteď v hrobě obrací.

Uvažujete o vydání byndecistických textů v souhrnné formě?

Těžko říci, kdo by byl ochoten takové kousky vydat tiskem. Snad nějaké malé, úzce specializované vydavatelství, jehož osvědčené vedení nalézá těžko pochopitelné zálibení v bizarních literárních polucích. Ale vážně, neprotestovali bychom, jen by bylo třeba pár kousků mírně upravit a opravit při zachování jejich údernosti. Vždy jsme naše výtvořky koncipovali pro předčítání spíš než pro čtení před spaním a myslím, že v psané formě nepůsobí tak zábavně jako z pódia. Ale třeba jsem jen zvyklý na exhibici spojenou s tradičními byndecistickými rituály, které mi vždy přinášely nevýslovnou rozkoš. Hodnocení zajímavosti našich pokusů pro širší čtenářskou obec musíme nechat na povolanějších.

foto: autor

PRVNÍ RYZE KONVERZAČNÍ KOMIKS !!!!!!!!

- GORYS PENDEL -

ŽÁZNAM DIVADELNÍ INSCENACE TIRY P. VACKA A V. RANDÝSKA

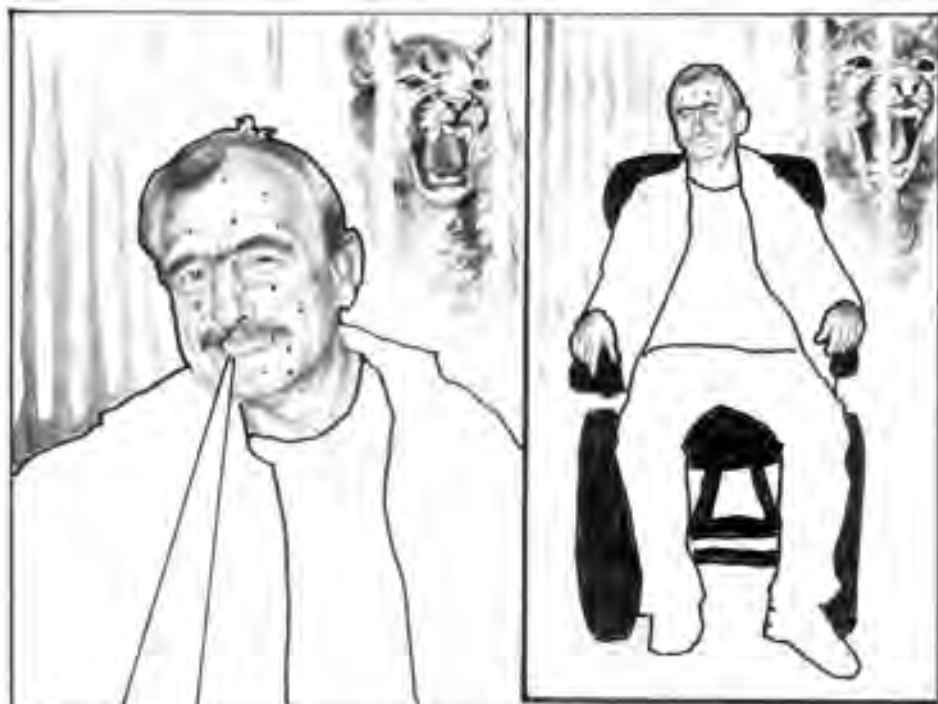
DA ZDRAVSTVUJET TOVARIŠE ZYKARIN, MY PŘIVEČALI KÁK VY ŽELÁL ...

DRŽET KUBU, VY SVINĚ, JAK NEJSĚM PRO VÁS ŽÁDNÝ HOVNŮ, ALE GEORGIJ ZYKARIN, VÁS ŠEF A PÁN!

I ŽŮDM VÁŠICH PŘIKÁZŮV

ZAČÍNÁME!

kresli: U. Padovani

A TEĎ POSLOUCHEJTE, NIC NEBU-
DU OPAKOVAT DVAKRÁT. TAK
ZAPRVÉ, ŠÉF JSEM TADY JÁ, A PROTO
CO ŘEKNU, PLATÍ A NE, ŽE NĚKDO
BUDE MÍT NĚJAKÝ NÁMITKY, PROTOŽE
JINAK TO HNED SCHYTÁ KYJEM. KOLEM
MĚ MUSÍ VŠECHNO LÍTAT. JÁ SI VÁS NAJAL,
PROTO SI S VÁMA MŮŽU DĚLAT CO CHCI.
KDYBYCH VÁS, CHTĚL UMUČIT, NECHÁTE SE
UMUČIT A JEŠTĚ MI BUDETE VDĚČNÝ!

JASNÝ, ŠÉFE!!!

ACH, TOVARIŠČ ZYKARIN, VY VELIKIJ UČONYJ,
 JÁ OČENĚ ATMĚČAJU VAS, APLADÍRUJU VÁŠEMU
 GRANDIOZNMU GĚMU, JA GOTOV DLJA
 VAS UBITĚ, RASARVAT AĬ MEDVĚDA ILI
 VALKA, UKLOVATĚ PAPAGAJAMI, BOLSĬM
 I APÁSNYM STRAUSOM ILI KORVESMED-
 NYMI ÚTKAMI, UDAVITĚ I UKUSITĚ ZMNEJ,
 SKORPIÓNOM, SLONOM UTAPTÁT, TIGROM
 SARZATĚ, KITOM UTAPITĚ, JA VSJO DLJA
 VAS ASUSČESTIVUJU, TOVARIŠČ ZYKARIN,
 VY MOJ GOSPADIN, MOJA NABĚŽDA,
 MOJA VERA, MOJ BOG. JA ČĚLYJ VAS.

GONČARENSKÝ, DOFOUKNI MI LEVÝ
KOLO U VOZEJKU, JE NĚJAKÝ
SPĚLASKLY.

U MENJA NET
VOZDUČNOGO
NASÓSA. JA
NEMAGU VAM
NADUVAT LE-
VUJU PNEU-
MATIKU.

MĚ NEZAJIMÁ, ŽE
NĚMÁŠ HUSTIKU,
SEŽEN SI JI, KDE
CHCEŠ.

PODEM, TY CHCÍBAKU,
AŤ TI DÁN BERLI
PŘES PALCI,
ANEBO PŘINES
SEM SVOU
KOLOBĚŽKU,
SMRADE,
AŤ VYZKOUŠÍM,
JESTLI ODOLÁ
RANÁM MÉHO
KYJE.

VY MOŽETĚ UDARÍŤ, NO PO-
ZÁLSTVA, NECHÁJTE MOJ SAHAKÁD.

HOVNAJS! (KDE JSEM TO UŽ SLYŠEL? *) DO ZAHRADY VPADEME KDYŽ TAM BUDE NEJVÍC LIDÍ. VY DVA VŠECKO PODMINUJETE, PÁK CELÝ HNIZDO VYHODÍTE, DO VZDUCHU, POLEJETE KYSELINOU, BENZÍNEM A ZAPALÍTE. VYUŽIJETE ZMATKU A VYBERETE VŠECHNU ZVĚŘ!

A TAK SE TAKÉ DĚJE !!!

NEVÍM, PROČ TEN DYNANAMIT MÁME STRKAT POD KLECE. VŽDYŤ Z TĚCH ZVÍŘAT NIC NEZBUDE.

TOVARIŠ ZYKARIN PŘIKAZÁL.

* N A P O V Ě D A ! O B L I B E N Ě R Ě N Í K R A T Ě U B U

SMOTRIŤE ALFERIČ, ĚTO CHARŠIJI ČELAVEK, TO MY
MAGLI BY ICH PRJAMO ATNAŠAŤ GASPADINU ZYKARINU!

SCÉNÁŘ: PŘEMYSL VACEK KRESBA: 07

KONEC PRVNÍHO DÍLU ~ POKRAČOVÁNÍ PŘIŠŤE

učetný patafyzický srovnávací kalendář

PANDÉRO

1. pandéro	15. červen
2. pandéro	16. červen
3. pandéro	17. červen
4. pandéro	18. červen
5. pandéro	19. červen
6. pandéro	20. červen
7. pandéro	21. červen
8. pandéro	22. červen
9. pandéro	23. červen
10. pandéro	24. červen
11. pandéro	25. červen
12. pandéro	26. červen
13. pandéro	27. červen
14. pandéro	28. červen
15. pandéro	29. červen
16. pandéro	30. červen
17. pandéro	1. červenec
18. pandéro	2. červenec
19. pandéro	3. červenec
20. pandéro	4. červenec
21. pandéro	5. červenec
22. pandéro	6. červenec
23. pandéro	7. červenec
24. pandéro	8. červenec
25. pandéro	9. červenec
26. pandéro	10. červenec
27. pandéro	11. červenec
28. pandéro	12. červenec
29. pandéro	13. červenec

DRBNA

1. drbna	14. červenec
2. drbna	15. červenec
3. drbna	16. červenec
4. drbna	17. červenec
5. drbna	18. červenec
6. drbna	19. červenec
7. drbna	20. červenec
8. drbna	21. červenec
9. drbna	22. červenec
10. drbna	23. červenec
11. drbna	24. červenec
12. drbna	25. červenec
13. drbna	26. červenec
14. drbna	27. červenec
15. drbna	28. červenec
16. drbna	29. červenec
17. drbna	30. červenec
18. drbna	31. červenec
19. drbna	1. srpen
20. drbna	2. srpen
21. drbna	3. srpen
22. drbna	4. srpen
23. drbna	5. srpen
24. drbna	6. srpen
25. drbna	7. srpen
26. drbna	8. srpen
27. drbna	9. srpen
28. drbna	10. srpen

vydává: **NAKLADATELSTVÍ & VYDAVATELSTVÍ P.K.T.**

adresa: **NEDĚLE U PTÁČKŮ, 19.00 HODIN, TEPLICE**

Redakce:

Svatava Antošová – zasloužilá členka / dosud nezařazená

Eduard Vacek – *Lektor Zahrubovac*

Petr Kuranda – *Profuzio*

Pavel Kreml – *Ungereze Padovani*

Mour de Zencle – vnější spolupráce

Factor Lapsus – vnější spolupráce

Obálka:

Petr Kuranda

Grafická úprava a sazba:

Petr Kuranda

Vnitřní obálka:

přední – „Jsem nemocná!“ E. Vacek

zadní – „Únos staré panny“ Růžena Kromfostová

Tento časopis nevychází
s podporou ministerstva kultury.

číslo 14 vychází: 22. 7. 2007 vulg.

internetovou verzi najdete na www.czecharts.com

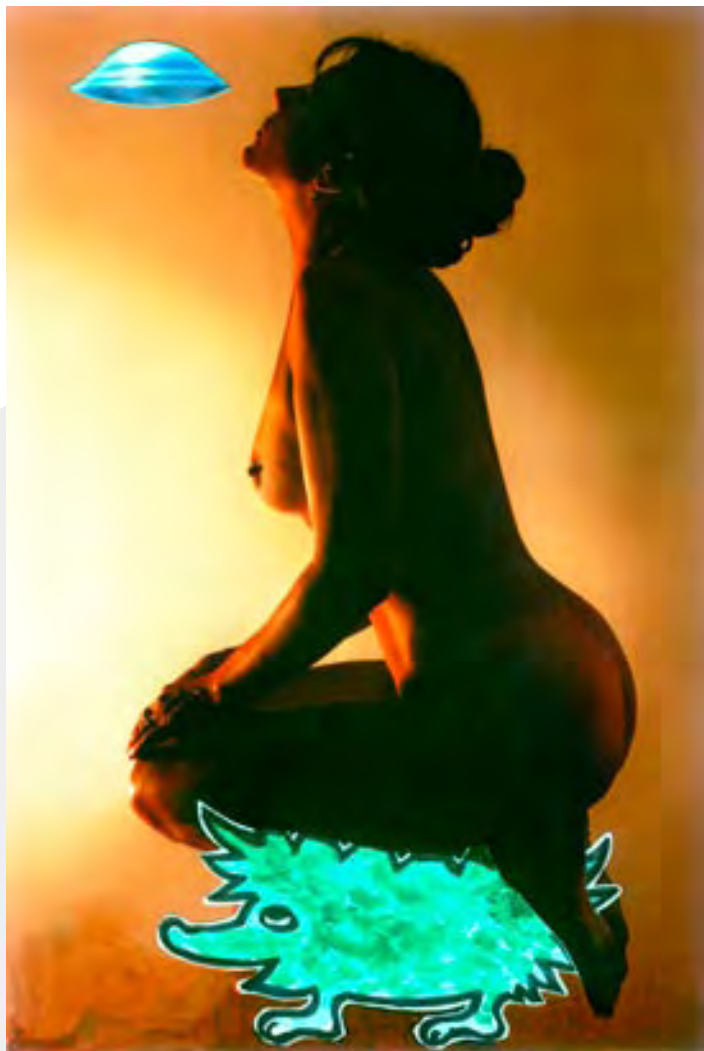
- GALERIE PAKA -

U PTÁČKŮ ST.

TEPLICE, ST 415 01

19.00.000

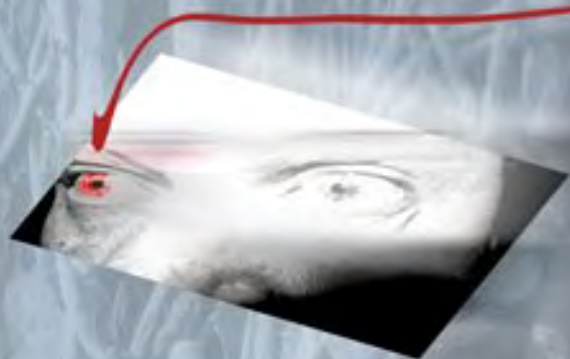
www.CZECHARTS.com

Růžena Kromforstová : ÚNOS STARÉ PANNY

POETRY MACHINE

trojskok

U.R.N.A

+NOVÝ KOMIKS!!!